

MINNENA BOR I GEOGRAFIN

MIN VÄN HAR GÅTT BORT. Avlidit. Somnat in. Hennes hjärta har slutat slå.

Gått bort, vart då? undrar jag.

Hon är ju med mig hela tiden, som en regnbåge i döda vinkeln. När jag morgonförbannad på busschauffören kliver av en hållplats för tidigt i ren protest, hör jag hennes pärlande tantskratt från tvärgatan. När jag fantasilöst ljuger om kvällens belöningar för att få min unge att gå i rätt riktning efter dagis, ser jag hennes menande mun.

Men jag vill ha mer. Jag vill minnas hela henne, lösgjort

”En bit fast mark att placera henne på, en karta över saknaden. Sedan kan jag resa”

från min situation. Jag vill iaktta henne, som hon iakttar mig.

Jag famlar bland detaljer och skymten av en blick. Geografi blir räddningen, en bit fast mark att placera henne på, en karta över saknaden. Sedan kan jag resa.

Till Vassholmen, en liten kobbe i havet utanför Göteborg. Ljus klippa, salt som torkat i fjunet på kinderna, en hakgrop i vila under ett hattbrätte. Hur hon aldrig luktar svett. Födelsemärken, fingrarnas form. Konsten att ta sig upp ur havet utan att fastna i tången.

Till en stillsam återvändsgränd i Falun. Ett flickrum två trappor upp med rosa heltäckningsmatta. Ljudet av tennisbollen hon kastar mot väggen – bonk – bonk – bonk – medan hon ligger på golvet. Samtalet som aldrig tar slut, färdigskivade rostisar i köket, jag vill titta på *Törn fåglarna*, hon vill inte.

Till ett trångt tält på Hultsfredsfestival. Hur hon måste ligga ytterst för att hon alltid ska böka så mycket. Nojorna. Rädslan för att välta i en bajamaja eller inte kunna tvätta sig. Mina världsvana fnysningar. Långa sommarnätter, ravioli under sandalerna.

Till en skyddad park på Östermalm. Hjärtesorg och ilska. Hon har lämnat eller kanske blivit lämnad, det beror på hur man ser på saken. Hon ältar. Hon ska ägna sig åt vänner i framtiden, strunta i romantik. Jag springer i väg och köper kaffe. Hon vill inte ha bulle för hon tänker bli smal och olycklig, men hon ändrar sig och äter upp den.

Saknadens karta leder till henne, platser bär sina minnen så jordnära och tydligt. Jag lägger en glänta till en annan och utökar världen. Hon skrattar uppgivet åt mina trolösa minnen, men hon är där. Hon har inte gått bort, hon kommer alltid att finnas kvar.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som framåt hösten odlar groddar för att dra ut på den växande årstiden.

